

МЕТОДОЛОГІЯ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНИХ ТА ВІЙСЬКОВИХ ЗАДАЧ ЯК БАГАТОДОМЕННОГО

Убайдуллаєв Ю.Н., к.т.н., професор

Ольшевський Ю.В., к.т.н., с.н.с.

Національний університет оборони України імені Івана Черняховського,

м. Київ

Армія має бути готовою за необхідності отримати перемогу у багатодоменній війні, яка потребує узгодженості при веденні вогню, при радіоелектронній боротьбі та атаках у кіберпросторі і космосі.

Успіх битви у багатьох областях (доменах) залежить від здатності співставляти концепцію з доктриною, організацією, навчанням, матеріальним забезпеченням, лідерством і освітою, особистим складом, можливостями об'єктів та вимогами до модернізації озброєнь. Мета полягає в тому, щоб мати як летальні, так і не летальні засоби враження, які можуть бути доставленими з наземної ділянки для досягнення ефекту в усіх областях.

Таким чином, структурно багатодоменну війну представляємо як алгоритмічно впорядковані та взаємопов'язані сукупності централізовано керованих та функціонально самостійних підсистем визначеного цільового призначення.

Склад, побудову, ієрархію, алгоритми та пріоритети взаємодії технічних засобів, що утворюють багатодоменність, необхідно формувати в залежності від призначення, значущості, структури, а також після визначення обґрунтованого та прийняттого переліку рішень задач (загроз, що нейтралізуються).

Методологію процесу оцінки ефективності багатодоменності можна навести у вигляді структурної схеми: критерії оцінки; методологія оцінки; система оцінки; кінцеві результати оцінки.

Оцінка ефективності багатодоменності може відбуватися на етапах планування, при розв'язуванні задач, що сформульовані, або при реконструкції, бо забезпечення живучості, надійності та ефективності систем полягає в оптимізації співвідношень між засобами, силами, витратами на систему та ефективністю самої системи.

Оцінка ефективності багатодоменності за комплексними та одиничними показниками надійності або живучості, що пов'язані з "виходом" з ладу сил та засобів, з відмовами технічних пристроїв і систем, визначаються відповідними методами теорії надійності.

У свою чергу оцінка надійності або живучості систем здійснюється також одиничними та комплексними показниками.

За такого погляду на проблему необхідно розглядати у сукупності сумісну роботу сил та засобів, комплексу технічних засобів живучості підсистем.

Є сенс наголосити на тому, що властивість "живучості" закладається у технічну підсистему при плануванні або розробці, реалізується при установці та налагоджуванні підсистеми, а також підтримується при її реалізації.